

2016

“A Síria diem que la gent que és com nosaltres, ve a nosaltres. Ara, aquí a Europa, estem sent tractats com la pitjor gent, no tenim drets i podem ser enviats als pitjors llocs. Nosaltres no decidim, nosaltres desitgem que ens mireu com a humans, no com a capsos o animals.

Durant tots aquests mesos hem intentat encoratjar-nos nosaltres mateixos per ser positius. No és fàcil. Però hem trobat la força en la comunitat, en les persones. Som forts si estem junts i estem aprenent més i més cada dia. Agraïm a tota la gent que ens està ajudant i ens agradaria que els governs europeus ens ajudessin com ho fan ells.

Finalment, volem donar les gràcies a la Fundació Alfonso Comín per aquest premi. Aquest reconeixement ens encoratja a seguir lluitant. És agradable saber que la gent a Catalunya vol venir a ajudar-nos. Gràcies.

El nostre viatge no ha acabat, però continuarem lluitant per tenir el futur que desitgem”.

*“Eko Camp resiste,
Resiste la vida.
Si te quieren callar
Canta con rebeldía.*

*Eko camp resiste,
Resiste alegría.
Resiste al andar
Resiste y grita:*

OPEN THE BORDERS!”

Ommar Haddad

“Una crisi política que de retruc han convertit en humanitària condemnant a centenars de milers de persones a fugir de la mort i a morir en la fugida. Listen, open your racist borders now. Our brothers and sisters are dying because of you.

Seguirem lluitant, seguirem reconstruint 10, 100, 1000 eko's sabent que no és la solució, però que és el camí. Seguirem aixecant la ciutat refugi des dels carrers, des de les places i des de les viles per aconseguir una Barcelona encara més plural, encara més tolerant i encara més diversa i demostrar, una vegada més, que sols el poble salva el poble.

Ens volien mortes, ens volien soles i ens volien lluny. I avui, en aquest saló, han aconseguit trobar-nos més juntes, més vives i més nosaltres que mai. Moltes gràcies!”

David Zorrakino

A la comunitat de persones en cerca de refugi d'Eko actualment al camp de Vasilika, per ser un referent de convivència, cooperació i solidaritat. I per la seva capacitat d'empoderament, que ha permès a persones de diferents procedències, cultures i religions desenvolupar iniciatives per viure amb dignitat.”

La comunitat d'Eko

L'estancament de persones en cerca de refugi a la benzinera d'Eko Station va començar a principis de març de 2016 provocat pel tancament definitiu de la frontera entre Grècia i Macedònia. Al mateix moment, un grup de voluntaris independents, majoritàriament catalans, van entrar en contacte amb aquestes persones, motiu pel qual coneixen la comunitat tan a fons.

Arrel que el mateix grup de voluntaris va bastir com a pilar de les tasques teixir una relació horitzontal entre unes i altres, i que les donacions i el capital humà es concentrassin on elles mateixes decidissin, va quallar a poc a poc una actitud d'autogestió, solidaritat i suport mutu.

A mida que passava el temps a Eko sorgien a poc a poc noves iniciatives i idees, sovint autogestionades directament entre elles, i de vegades amb algun tipus d'ajuda econòmica o material per part de les persones d'arreu que també vivíem amb elles.

Així doncs, cada persona, grup o família, trobava el seu espai i la seva manera d'aportar un granet de sorra a la comunitat. Aquí es poden conèixer alguns dels exemples:

Pa: un forner d'origen sirianès resident al camp va decidir crear un forn al qual poder fer pa de forma diària per la gent del camp, facilitant-ne l'obtenció i oferint també una millor qualitat.

Falafel: un jove d'origen sirianès va iniciar la paradeta del falafel, servint-se de les eines que va proporcionar la propietària de la benzinera, feia falafels per la comunitat, acostant per primera vegada l'alimentació a les costums de les persones que hi vivien.

Dutxes: abans de la col·locació de polikleans, només disposaven de les dutxes que tenien a la benzinera, que no eren suficients pel més de dos milers de persones del camp. Un jove va decidir organitzar torns i gestionar els horaris per a què tothom les pogués fer servir amb més ordre i menys conflictes.

Espai de dones: degut a que l'espai públic del camp ha estat sempre monopolitzat pels homes, diverses dones van auto organitzar-se per crear i gestionar un espai femení. En aquest espai, on només hi podien accedir elles, tenien cura unes de les altres física i psicològicament.

Escola: el projecte educatiu va ser iniciat gràcies a que una persona de Galícia va enviar una tenda de 50m² motiu pel qual van plantejar a la comunitat què volien fer amb ella. Després de debats interns, van decidir que calia un espai de formació i rutina de la canalla, i entre persones en cerca de refugi que als seus països d'origen es dedicaven a l'ensenyament van gestionar les classes.

Espai infantil: el mateix va passar amb la segona tenda que va arribar, calia un altre espai per fer jocs tranquils, manualitats i a estones ludoteca pels menors de 4 anys, aquest espai també va ser gestionat en gran part per elles mateixes.

Cuina: una tercera tenda, i també amb material de donacions, va permetre generar l'equip de la cuina, on un grup de joves majoritàriament kurds abastien de dos àpats diaris a tot el camp. Això va permetre també acostar la cuina a les necessitats culturals de les persones del camp.

Botiga de verdures: una de les famílies àrabs provinents de Síria va decidir fer viatges setmanals al poble per poder obrir una paradeta de verdures i fruita fresca per a la resta de la comunitat, estalviant els viatges a la resta de persones.

Tabac: exactament el mateix que amb les fruites, la paradeta de tabac evitava que les persones del camp haguessin de traslladar-se al poble.

Sim cards: degut a la necessitat de mantenir el contacte amb els seus familiars, calia també tenir a l'abast un punt de targetes sim per tal de facilitar la comunicació. Els trasllats, la majoria de vegades a peu, podien ser de fins a dues hores per camins sense ombres sota el sol del Nord de Grècia.

Les barberies: en un camp de persones en cerca de refugi hi ha gent de tots els oficis, i un parell de barbers van instal·lar el seus estris per tal de tallar el cabell i pentinar a qui requerís dels seus serveis.

Llenya: el camió de llenya que venia setmanalment a Eko provocava disputes en el moment de la distribució i sovint repartiments desiguals per les persones que vivien a l'altra banda del camp. Per això, una altra família va decidir recollir tota la llenya en el moment d'arribada del camió per posteriorment generar un punt on cada nucli familiar podia recollir la part que li tocava.

Té: el chai és una beguda bàsica en la cultura àrab i kurda, per això, gràcies també a diverses organitzacions es va poder adquirir el material necessari per disposar de té per a totes les persones del camp de bon matí i després de sopar.

Traductors: les persones del camp que parlen anglès han estat sempre disposades a coordinar les traduccions necessàries entre voluntariat i refugiats, sobretot l'equip de traductors d'àrab i kurd que ha acompanyat tots els serveis mèdics que han treballat al camp.

Denúncia: des de Eko i també al nou camp militar de Vasilika, algunes persones han generat perfils a les xarxes socials des dels quals han denunciat les condicions dels espais i la manca d'informació legal de què disposen, a més de les diverses situacions personals i familiars de les persones.

Llistat: un grup de tres joves àrabs sirians ha treballat darrerament, al camp de Vasilika, en generar un llistat de persones que hi viuen. Al llistat s'especifica el número de tenda, els noms de cada membre de la família, la data de naixement i els problemes mèdics. Aquesta darrera dada ha facilitat als metges tenir una base de dades de casos com la diabetis, l'anèmia o l'asma.

Cinema: a principis de març, un voluntari va adquirir el material necessari per poder projectar pel·lícules a les nits. Va ser una de les activitats més volgudes per la Comunitat Eko.

La comunitat d'Eko ha anat creixent i es manté també en l'actualitat traslladada al camp de Vasilika des del 13 de juny. Els llaços entre totes les persones refugiades que hi viuen s'han anat enfortint des del mes de març i han esdevingut necessaris per la comunitat. Gairebé totes les iniciatives esmentades anteriorment s'han mantingut al nou espai tot i la dificultat de construir infraestructures al camp militar. A més, el sentiment de grup s'ha fet encara més palès davant les adversitats, com per exemple establint grups de distribució per torns i alhora de neteja i manteniment de l'espai. Degut a aquests forts llaços comunitaris i el fet que totes i cadascuna de les iniciatives són imprescindibles per a la gent de Comunitat Eko, creiem que és imprescindible reconèixer la comunitat com a una sola i alhora els esforços de totes i cadascuna de les persones que hi conviuen.